Lietas Nr. 135017813
Lietas arhīva Nr. 104AA-0646-14/8

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 29.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Logina,
tiesneses S.Amola un D.Kalniņa
apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **/pers. B/** apelācijas sūdzību par Siguldas tiesas 2014.gada 17.februāra spriedumu, un

konstatēja:

2013.gada 5.maijā Reģionālās pašvaldības policijas Inčukalna novada nodaļas inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.DZ 203964 par to, ka 2013.gada 5.maijā plkst.18.35 /pers. B/, dedzinot ugunskuru savā īpašumā m /Nosaukums A/ izraisīja kūlas degšanu, ar ko ir izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 179.panta 4.daļā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ar Inčukalna novada pašvaldības Administratīvo pārkāpumu komisijas 2013.gada 29.maija lēmumu Nr.B73/9 par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts LAPK 179.panta ceturtajā daļā /pers. B/ piemērots naudas sods Ls 200 apmērā.

Minēto lēmumu /pers. B/ pārsūdzēja tiesā.

Ar Siguldas tiesas 2014.gada 17.februāra spriedumu atstāts negrozīts Inčukalna novada pašvaldības Administratīvās komisijas 2013.gada 29.maija lēmums Nr.B73/9, /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Par Siguldas tiesas 2014.gada 17.februāra spriedumu /pers. B/ iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Administratīvo pārkāpumu komisija lēmumu pieņēma tikai LAPK 179.panta ceturtās daļas ietvaros, kaut gan kūlas dedzināšanas fakts netika pierādīts un konstatēts, jo komisija fakta konstatācijā paļāvās uz pašvaldības policijas darbinieku sastādīto protokolu un ziņojumu, kas ir atzīstams par subjektīvā redzējuma izklāstu, nevis objektīvu faktu konstatāciju un pierādījumu fiksēšanu.

Norāda, ka pašvaldības policijas darbinieks /pers. D/ ziņojumu sastādīja bez viņa klātbūtnes, ziņojumam nebija pievienots vietas apskates protokols ar notikuma vietas shēmu, kā arī ziņojumā un komisijas sēdes protokolā netika noteikta izdegušās zāles platība. Viņa paskaidrojuma tekstu rakstīja un formulēja inspektore Valsts amatpersona sev pieņemamā formā, par ko viņš iebilda jau paskaidrojuma sniegšanas brīdī.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav noliedzis, ka ar savu nepietiekami uzmanīgo rīcību izraisīja pērnās zāles aizdegšanos, atzina savu vainu neuzmanīgā rīcībā ar uguni, taču nekad nav atzinis vainu kūlas dedzināšanā, kā to paredz LAPK 179.panta ceturtā daļa.

Uzskata, ka ir netaktiski atsaukties uz fotouzņēmumiem, kuri parāda tikai vizuālu izdegušās zāles skatu bez jebkādas teritorijas piesaistes.

/pers. B/ atsaucies uz LAPK 21.pantu, lūdzot atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un izbeigt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, vai arī atbrīvot no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

LAPK 289.^{13} panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Savukārt LAPK 299.$^{2\,2}$ panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās "a" nodaļas (ietver LAPK 289.^{13}pantu) prasībām.

Ievērojot minēto tiesisko regulējumu, secināms, ka apelācijas instances tiesa, izskatot sūdzību par zemākās instances tiesas nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, ja atzīst pārsūdzētā nolēmuma administratīvā pārkāpuma lietā motivāciju par pareizu un pilnībā pietiekamu, var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas nolēmuma motivācijai, izvērstāku argumentāciju nenorādot.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to tiesu kolēģija, pamatojoties uz LAPK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu nenorāda.

Tiesu kolēģija atzīst, ka Siguldas tiesa ir rūpīgi izvērtējusi visus pierādījumus, tajā skaitā, sūdzības iesniedzēja norādītos argumentus, to kopumā, un arī norādījusi, kādēļ vienam pierādījumam tiek dota priekšroka salīdzinājumā ar citu. Līdz ar to tiesu kolēģija nesaskata, ka pirmās instances tiesa būtu pieļāvusi pārkāpumu pierādījumu vērtēšanā.

Par apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem tiesu kolēģija norāda turpmāk minēto.

Apelācijas sūdzībā /pers. B/ norāda, ka policijas darbinieka /pers. D/ ziņojumā neminētie un izlaistie apstākļi neapstrīdami norādītu uz neuzmanīgu rīcību ar uguni, nevis uz ļaunprātīgu un apzinātu darbību – kūlas dedzināšanu.

Tiesu kolēģija uzskata, ka /pers. B/ sūdzībā norādītie apstākļi neietekmē pirmās instances atzinuma pamatotību attiecībā uz /pers. B/ paskaidrojumu ticības novērtējumu, kā arī /pers. B/ vainu LAPK 179.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Savukārt tas, ka Siguldas tiesa lietā esošos pierādījumus ir vērtējusi citādāk nekā sūdzības iesniedzējs, nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka tiesa nav izvērtējusi pierādījumus pareizi.

Tiesu kolēģija, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus to kopsakarā, uzskata, ka ar tiem ir pierādīta /pers. B/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un tiesu kolēģijai nav objektīvu šaubu par /pers. B/ vainu.

Tiesu kolēģija atzīst par pareiziem un pievienojas Siguldas tiesas argumentiem, kā arī atzinumam par to, ka izdarītais pārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu, un ka nevar piemērot LAPK 21. pantu.

Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis, kas tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu,

audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiesību pārkāpējs un citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Atbilstoši minētā kodeksa 32.panta otrajai daļai, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Savukārt šā kodeksa 21.panta pirmā daļa noteic, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts), interpretējot minētās tiesību normas, ir secinājis, ka gadījumā, ja persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu (ir konstatēts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts), institūcijai (amatpersonai), kas ir pilnvarota izlemt lietu, ievērojot kodeksa 32.panta otrajā daļā un 21.panta pirmajā daļā noteikto, ir jāizvērtē konkrētās lietas apstākļi un atbilstoši tiem jāpieņem lēmums par soda uzlikšanu vai, ja pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, par pārkāpēja atbrīvošanu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu (*skat. Senāta 2009.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-15/2009 14.punktu*).

Tāpat Senāts iepriekšminētajā lietā ir norādījis, ka administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Tiesu kolēģija norāda, ka apstāklis, ka /pers. B/ izdarītajam pārkāpumam nebija kaitīgu seku, jo citām personām netika nodarīti materiāli zaudējumi, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas būtu par pamatu personas atbrīvošanai no administratīvās atbildības. /pers. B/ par izdarīto pārkāpumu ir piemērots minimālais attiecīgās tiesību normas sankcijā paredzētais sods – naudas sods 200 Ls apmērā, kas ir atzīstams par pamatotu un atbilst LAPK 22.pantā noteiktajam soda mērķim

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesu kolēģija atzīst, ka Siguldas tiesas spriedums ir tiesisks un pamatots un nav pamata tā atcelšanai.

Ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, tiesu kolēģija pārējos sūdzības iesniedzēja argumentus nevērtē, jo tie nevar ietekmēt nolēmumu. Kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk.,piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar LAPK 289.[21], 289.[22], pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda:

Siguldas tiesas 2014.gada 17.februāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese I.Logina

Tiesnese S.Amola

Tiesnese D.Kalniņa